

Arrest

nr. 82 924 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 13 januari 2011 en op 7 maart 2011 geactualiseerd met bijkomende stukken.

Op 4 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2010 werd ingediend en op 13.01.2011 en op 07.03.2011 werd geactualiseerd door :

Volgens PP: M., V. (R.R.: 000), ook gekend als: D., V. M.

Volgens PP geboren te Syrië op 00.00.1965, ook gekend als geboren te K. op 16.02.1965

Volgens PP: K., S. (R.R.: 000), ook gekend als: T., S. D.

Volgens PP: geboren te Armenië op 11.02.1969, ook gekend als geboren te K. op 11.02.1969

+ meerderjarige kinderen

Volgens PP: M., N. (R.R.: 000), ook gekend als: D., N. V.

Volgens PP: geboren te Armenië op 01.01.1990, ook gekend als geboren te K. op 00.00.1990 of 01.01.1990

Volgens PP: M., H. (R.R.: 000), ook gekend als D., H. V.

Volgens PP: geboren te Armenië op 06.03.1991, ook gekend als geboren te K. op 06.03.1991

allen: nationaliteit: volgens PP Armenië, ook gekend als nationaliteit Irak

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Op basis van informatie terug te vinden in het administratieve dossier van betrokkenen hebben wij moeten vaststellen dat zij hebben getracht de Belgische autoriteiten te misleiden.

De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag van Dhr. M. (dd. 21.03.2005), stelt immers het volgende:

"Uw flagrante fouten en gebrek aan kennis betreffende algemene kenmerken van uw land en regio van afkomst, maken dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst. U trachtte bewust de Belgische asielinstanties te misleiden aangaande uw nationaliteit. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het door in het kader van uw asielprocedure ingeroepen asielrelaas. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel reis – of identiteitsdocument voorlegde waardoor de vastgestelde fraude met betrekking tot uw beweerde afkomst, wordt versterkt."

Tijdens hun tweede asielaanvraag trachtten betrokkenen hun identiteit te staven met een Irakese identiteitskaart.

Hieromtrent wordt door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van Dhr. M. het volgende gesteld (dd. 17.07.2008):

"Uw eerste asielaanvraag werd volledig bedrieglijk bevonden. Aan uw Irakese nationaliteit en beweerde afkomst uit K, Centraal-Irak, kon geen enkel geloof worden gehecht. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u wel uw originele identiteitskaart voor en deze van uw echtgenote. U drukte de hoop uit dat u hiermee jullie afkomst zou kunnen bewijzen. Echter, na verificatie van deze identiteitsdocumenten door de Federale Politie blijkt dat ze allebei volledig vervalst zijn (zie verificatieverslag dat werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Het feit dat jullie volledig vervalste identiteitskaarten voorleggen, bevestigt, zoals werd vastgesteld en omstandig gemotiveerd in het kader van jullie eerste asielaanvraag, het frauduleuze karakter van jullie verklaringen als zouden jullie van Irak en in het bijzonder van het dorp K. nabij M. afkomstig zijn. De eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielaanvraag kan aldus onmogelijk worden omgebogen, wel integendeel!"

Bij hun meerderjarige zoon, met name M. N., stelde het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 17.07.2008 het volgende:

"Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw beweerde Irakese nationaliteit en uw afkomst uit K. Aldus wordt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht gesteld.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. Immers, aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Irakese nationaliteit en afkomst uit Centraal-Irak kan u op basis hiervan evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend."

Het commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dd. 01.09.2009 het volgende met betrekking tot de asielaanvraag van de meerderjarige dochter M., H.:

"Uw uiterst gebrekkige kennis over uw beweerde regio van herkomst overtuigt allerminst dat u daadwerkelijk van daar afkomstig bent. Integendeel laat deze gebrekkige kennis, in het licht van het ongeloofwaardige karakter van de beweerde herkomst van uw ouders, weinig ruimte geloof te hechten aan uw beweerde afkomst uit Centraal- Irak. Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen betreffende uw identiteit en afkomst."

Betrokkenen hebben pas bij hun medische aanvraag dd. 20.10.2010 hun werkelijke Armeense identiteit

bekendgemaakt. Betrokkenen hebben bijgevolg gedurende bijna 6 jaar getracht de Belgische autoriteiten te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Het feit dat betrokkenen in december 2004 naar België zijn gekomen en op 29.12.2004 in België asiel hebben aangevraagd en zij tot op heden zonder enige onderbreking in België zouden zijn gebleven; betrokkenen werkbereid zijn en zij zeer graag hun verantwoordelijkheid willen opnemen en wensen niet afhankelijk te zijn van het OCMW en van de overheid en in hun eigen onderhoud willen voorzien, wat wordt gestaafd met twee arbeidsovereenkomsten dd. 21.09.2009 op naam van M., N. en op naam van M., H. en met getuigenverklaringen ten aanzien van Mevrouw K. betreffende haar tewerkstelling in de keuken van het OCMW en met een concrete werkaanbieding voor betrokkenen vanwege Mevr. G., R.; betrokkenen zich tijdens hun verblijf in België in verre mate wisten te integreren in het land waarvoor zij alles in het werk zouden hebben gesteld en zij op duurzame wijze verregaand lokaal veranderd zouden zijn in de Belgische samenleving; zij hun tijd in België goed benut zouden hebben en zij verregaande inspanningen zouden hebben geleverd om zich te integreren en om de taal aan te leren en dat de uitstekende kennis van de Nederlandse taal waardering zou verdienen, wat door Mevrouw K. wordt gestaafd met deelcertificaten dd. 15.05.2009 en dd. 20.11.2006, met een rapport van het schooljaar 2008-2009, met een attest van de coördinator van het centrum basiseducatie en met een verklaring van een educatief medewerker en met de resultaten van de eindtoets dd. 13.02.2008 en wat door Meneer K. wordt gestaafd met een attest van de coördinator van het centrum basiseducatie; verzoekers vele contacten genieten en een ruime vriendenkring zouden hebben, zij bij talrijke mensen gekend zijn als positief ingestelde en sociale medemensen die een kans verdienen om hun toekomst in België verder uit te bouwen, diverse personen van Belgische afkomst en nationaliteit formeel kunnen bevestigen dat verzoekers volledig georiënteerd zijn op de Belgische samenleving en dat zij zich volledig hebben aangepast aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak, betrokkenen volgens al deze mensen personen zijn waarop je kan rekenen en zij mensen met een zeer goede ingesteldheid zijn, dat het gezin alom gerespecteerd wordt en een lovenswaardig voorbeeld is van een uitstekende integratie in deze samenleving en dat zij zeer correct zijn en aangenaam in omgang zowel met kennissen, schoolvrienden, burens en dergelijke meer en alle leden van het gezin getuigen van een voorbeeldige inzet van integratie en emancipatie in deze maatschappij en dat volgens de inwoners van de gemeente en de leerlingen van de school het gezin van betrokkenen perfect geïntegreerd zou zijn en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen volledig eigen zouden hebben gemaakt en verzoekers dit staven met schriftelijke getuigenverklaringen en met een handtekeningenlijst van leerlingen van de school van H. en N. en betrokkenen attesten van het OCMW M. dd. 26.02.2008 en dd. 08.04.2009 en krantenknipsels voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, kan dit op zich geen grond voor regularisatie vormen.

Het feit dat hun beide kinderen sedert december 2004 tot op heden regelmatig naar school zouden gaan, wat wordt gestaafd met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk terug kunnen naar Armenië. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk terug kunnen, volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid betekenen en zij niet vallen onder de uitsluitingsgronden zoals omschreven in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 29.12.2004, werd afgesloten op 22.03.2005 met de beslissing 'oude asielprocedure – niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat – Generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, hen betekend op 24.03.2005. Hun tweede asielprocedure, ingediend dd. 27.03.2008, werd afgesloten op 17.12.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde aanvraag, ingediend op 12.05.2009, werd afgesloten voor Mijnheer M. en Mevrouw K. en voor M., N. dd. 10.06.2009 met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen dezelfde dag betekend. Bij M., H. werd deze procedure afgesloten op 24.11.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De duur van de procedure – namelijk minder dan drie maanden bij de eerste procedure, minder dan negen maanden bij de tweede aanvraag en minder dan één maand bij de derde procedure voor Mijnheer M. en Mevrouw K. en voor M., N. en iets meer dan zes maanden bij M., H. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beroepen zich op een lange asielprocedure.

Hoewel betrokkenen hun eerste asielprocedure indienden op 29.12.2004 en er op 22.03.2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen, hen betekend op 24.03.2005, en hoewel de beroepsprocedure bij de Raad van State tegen voornoemde beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen pas werd afgesloten op 27.04.2009, kunnen betrokkenen niet in aanmerking komen voor regularisatie. Hoewel de duur van de asielprocedure met inbegrip van de beroepsprocedure voor de Raad van State vier jaar en iets minder dan vier maanden bedroeg, worden betrokkenen uitgesloten van regularisatie omwille van bovenstaande gepleegde fraude.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van “*criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009*” en van de bepalingen van het “*vademecum*” ter verduidelijking van de instructie van 19 juli 2009.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder verwijst naar de door verzoekers ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw.dd. 21 oktober 2010 en stelt dat het verblijf van verzoekers en hun integratie in de Belgische samenleving sedert december 2004 niet voldoende zouden zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie om reden dat verzoekers getracht zouden hebben om de Belgische autoriteiten te misleiden.

TERWIJL verzoekers niet betwisten dat zij n.a.v. hun asiel aanvraag dd. 29 december 2004 inderdaad een valse identiteit hebben gegeven aan de Belgische asielinstanties doch dat dit gegeven op zich geenszins in causaal verband staat met de lange duur van hun asielprocedure ; waardoor verzoekers wel degelijk in aanmerking kwamen voor regularisatie cfr. Criterium 1.2. van de 'Instructies van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet'.

Uit de door de FOF Binnenlandse Zaken gegeven motivering in de bestreden beslissing dd. 4 april 2011 blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 4 april 2011 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het regularisatiedossier van verzoekers zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde argumenten in de aanvraag dd. 21 oktober 2010 alsook twee navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 13 januari 2011 en dd. 7 maart 2011 bleek nochtans dat een toekenning van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van criterium 2.1 van de Instructies van 19 juli 2009 maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris van mening is dat de elementen niet kunnen weerhouden worden om reden van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'.

In hun verzoekschrift tot regularisatie cfr. art. 9bis dd. 21 oktober 2010 hadden verzoekers het volgende uiteengezet:

-Ten eerste wijzen verzoekers er op dat zij als asielzoekers naar België waren gekomen in december 2004 en ook effectief politiek asiel hadden gevraagd op 29 december 2004.

Na de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 21 maart 2005, keerden verzoekers niet naar hun land terug.

Zij bleven in België wonen tot op heden, zonder enige onderbreking.

In april 2005 stelden verzoekers een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in bij de Raad van State.

Bij arresten dd. 27 april 2009 van de Raad van State (arresten gekend onder de nummers: 192.770 in de zaak A. 161.385/XIV-22.207 en 192.769 in de zaak A. 161.387/XIV-22.208) werden het annulatieberoep en de vordering tot schorsing verworpen."

Verzoekers verwezen tegelijk naar de vereisten van het Criterium 1.2. van de Instructies van 19 juli 2009 en haalden aan dat zij daaraan integraal beantwoordden.

In Criterium 1.2. van de Instructies van 19 juli 2009 wordt het volgende uiteengezet:

1.2 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Ofschoon de asielprocedure van verzoekers (die twee schoolgaande kinderen hebben), inclusief de duur van de procedure voor de Raad van State, inderdaad langer dan vier jaren had geduurd; weigert verweerder verzoekers verblijfssituatie te regulariseren, om reden dat verzoekers fraude zouden gepleegd hebben.

Verzoekers herhalen dat zij niet betwisten dat zij in het kader van hun asielaanvragen (dd. 29 december 2004 en dd. 27 maart 2008) inderdaad gelogen hadden over hun identiteit en nationaliteit; maar: de fraude was niet de oorzaak van de lange duur van hun asielprocedure ; verre van.

In hun verzoekschrift tot regularisatie cfr. art. 9bis dd. 21 oktober 2010 hadden verzoekers trouwens het volgende toegelicht:

"Verzoekers hadden destijds in 2004 ter gelegenheid van hun asielaanvraag een verkeerde naam opgegeven: zijnde D. V. M. en T.S. D.

Zij voelen zich bijzonder schuldig en beschaamd voor het feit dat zij in het kader van hun asielaanvraag in 2004 en 2008 niet op een eerlijke en openhartige manier over hun problemen hebben kunnen spreken bij de diensten van de DVZ en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De echte reden hiervoor was evenwel angst om de echte waarheid te vertellen.

Enerzijds om toch niet te worden geloofd en anderzijds uit vrees om te worden gerepatrieerd naar Armenië.

Het was zeker niet hun bedoeling om de diensten van de DVZ op welke manier ook opzettelijk te bedriegen.

Hiervoor bieden zij hun oprechte en welgemeende verontschuldiging aan.

Tijdens hun bijna zesjarig ononderbroken verblijf in België werden verzoekers en hun kinderen steeds op een correcte en menselijke manier behandeld in België waarvoor zij en hun beide kinderen uiterst dankbaar zijn.

Uit angst voor mogelijke negatieve gevolgen (waaronder gedwongen repatriëring naar de plaats die verzoekers destijds in 2004 waren moeten ontvluchten wegens moeilijkheden) hebben zij niet eerder, bijv. in het kader van de eerdere aanvragen tot regularisatie op basis van art. 9 bis van de vreemdelingenwet uitgelegd dat hun echte naam M. en K. is en niet D. en T.

Verzoekers en hun beide kinderen wonen thans bijna zes jaren tezamen in België (de kinderen H. en N. zijn hier de voorbije jaren naar school gegaan en nu nog steeds), en hopen oprecht dat er het kader van de huidige aanvraag tot machtiging op grond van humanitaire redenen begrip zou kunnen getoond worden voor hun problematische situatie alsook voor hun welgemeende spijt.

Tegelijk hopen verzoekers dat zij een kans krijgen om hun onzekere verblijfssituatie geregulariseerd te zien.

Een terugkeer naar hun land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek totaal niet aangewezen.

Een terugkeer naar hun oorspronkelijke woonplaats in Armenië is onmogelijk, nu verzoekers in België hun hele leven hebben opgebouwd.

Sedert december 2004 zijn verzoekers nooit meer teruggekeerd naar hun land."

De bestreden beslissing houdt een schending in van de bepalingen zoals uiteengezet in het 'VADEMECUM' : Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet - zoals tijdelijk gepubliceerd was op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken ('vVww.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (wVv'W.kruispunmi.be).

Daarin wordt op blz. 3 het volgende toegelicht:

1.2 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure (4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen of 5 jaar voor alleenstaanden en andere gezinnen)

waarbij de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt/worden meegerekend

a. U voldoet aan de volgende voorwaarden:

...

-Indien de aanvrager de asielprocedure door misleidend gedrag langer heeft laten duren, wordt met de duur van deze asielprocedure geen rekening gehouden. In voorkomend geval, beoordeelt de Commissie van Advies voor Vreemdelingen de situatie in een advies dat zij aan de bevoegde minister bezorgt.

Bij de beoordeling van de feitelijke gegevens, gaat verweerder er in de bestreden beslissing ten onrechte van uit dat verzoekers "bijna 6 jaar" getracht hebben de Belgische autoriteiten te misleiden.

("Betrokkenen hebben bijgevolg gedurende bijna 6 jaar getracht de Belgische autoriteiten te misleiden; ...)

Deze beoordeling strookt geenszins met de werkelijkheid, integendeel.

Iets wat verweerder duidelijk zélf lijkt toe te geven in de voorlaatste blz. van de bestreden beslissing, waar hij uitdrukkelijk aanhaalt dat "de duur van de procedure - namelijk minder dan drie maanden bij de eerste procedure, minder dan negen maanden bij de tweede aanvraag en minder dan één maand bij de derde procedure voor Mijneer M. en Mevrouw K. en voor M., N. en iets meer dan zes maanden bij M., H. - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Door enerzijds voor te houden dat verzoekers "zes jaar lang" de Belgische autoriteiten zouden misleiden hebben, en anderzijds te besluiten dat de eerste asielprocedure minder dan negen maanden had geduurd; is de beoordeling in de bestreden beslissing minstens intern tegenstrijdig.

Het was wel degelijk op basis van de duur van de eerste asielprocedure inclusief de duur van de procedure bij de Raad van State, dat verzoekers op 21 oktober 2010 hun verblijfsregularisatie aanvroegen cfr. het criterium 1.2. van de Instructies van 19 juli 2009.

Nergens in de bestreden beslissing heeft verweerder aangetoond dat verzoekers door hun misleidend gedrag hun (eerste) asielprocedure langer hebben laten duren.

Integendeel, verweerder haalt zélf aan dat de duur van de eerste asielprocedure van verzoekers 'slechts' negen maanden had geduurd.

Dat het arrest van de Raad van State in het beroep dat verzoekers hadden ingediend tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 21 maart 2005, pas was uitgesproken op 27 april 2009, is geenszins aan het 'misleidend gedrag van verzoekers' te wijten; maar was inherent aan de werkwijze binnen de Raad van State zelf, die niet eerder een arrest had uitgesproken.

Evenmin heeft verweerder in de beoordeling van de bestreden beslissing aangehaald dat de lange duur van de beroepsprocedure bij de Raad van State eveneens te wijten was aan het misleidend gedrag van verzoekers.

Uit de lezing van de motivering in de bestreden beslissing kan NIET worden afgeleid dat het misleidend gedrag van verzoekers ook de oorzaak zou geweest zijn van de lange duur van de annulatieprocedure bij de Raad van State.

Verweerder heeft derhalve de verkeerde conclusies getrokken uit de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

Verzoekers 'misleidend gedrag' lag HELEMAAL NIET aan de basis van de lange duur van de annulatieprocedure bij de Raad van State.

Nergens in de bestreden beslissing wordt een causaal verband aangetoond tussen de door verzoekers gepleegde 'fraude' (aangaande hun identiteit) en de lange duur van de procedure bij de Raad van State.

Verweerder heeft ten onrechte de door verzoekers ingediende regularisatieaanvraag (cfr. Criterium 1.2. van de Instructies van 19 juli 2009) op een niet-onderbouwde wijze afgewezen.

Minstens getuigt verweerder van onbehoorlijk, onzorgvuldig bestuur.

Op basis van het voorgaande staat het vast dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het is overduidelijk dat verweerder in de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens; minstens heeft verweerder de voorhanden zijnde feitelijke gegevens in het administratief dossier niet correct beoordeeld en / of is verweerder op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Verzoekers kunnen dan ook terecht de schending inroepen van de materiële motiveringsplicht.

- schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoekers brachten diverse elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert december 2004 tot op heden ook een langdurige integratie aangetoond wordt.

Daarom dat een machtiging tot verblijf in België voor verzoekers een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is.

Het is onredelijk om geen rekening te houden met een door verzoekers ononderbroken verblijf in België sedert december 2004 en met het feit dat de kinderen van verzoekers jarenlang schoollopen in België.

N.a.v. hun aanvraag dd. 21 oktober 2010 en twee navolgende schrijvens dd. 13 januari 2011 en dd. 7 maart 2011 brachten verzoekers niet minder dan 117 stukken bij waaruit een bijzonder verregaande integratie bleek.

Zo legden verzoekers onder meer krantenartikelen voor met daarin reportages over de verregaande integratie van het gezin van verzoekers en ook een petitie met meer dan 1.500 handtekeningen.

De ondertekenaars van de petitie trokken zich de onzekere leefsituatie van het gezin van verzoekers in verre mate aan en vroegen aan de bevoegde diensten van verweerder om een verblijfsvergunning aan het gezin van verzoekers afte leveren.

De inhoud van hun navolgend schrijven dd. 7 maart 2011 aan de diensten van verweerder spreekt voor zich:

"Zij wensen te benadrukken dat zij hun verantwoordelijkheid willen opnemen en dat zij niet afhankelijk wensen te zijn van de overheid.

Zij zijn absoluut werkwilleg.

Beide kinderen zijn verregaand geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Verzoekers vragen uitdrukkelijk dat er met hun meer dan zesjarig verblijf in België rekening wordt gehouden en met het feit dat beide kinderen sedert hun aankomst tot op heden zonder onderbreking naar school gaan.

De buitengewone omstandigheid die verzoekers inroepen, bestaat er in dat zij, door het grondgebied te verlaten, de scholing van hun kinderen dienen stop te zetten en dat dit een onderbreking zou inhouden van het schooljaar.

Een terugkeer naar hun land van herkomst leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem.

De lokale verankering binnen de Gemeente L. en de schoolgemeenschap is dermate verregaand en van die aard dat de schooldirectie en meer dan 1.500 leerlingen een petitie hebben ondertekend ter ondersteuning van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers.

De talrijke ondertekenaars van de petitie hebben zich de onzekere leefsituatie van het gezin van verzoekers in verre mate aangetrokken.

De ondertekenaars van de petitie hopen en vragen aan de bevoegde diensten dat een verblijfsvergunning voor het gezin van verzoekers zou worden afgeleverd.

Volgens de inwoners van de gemeente en de leerlingen van de school is het gezin van verzoekers perfect geïntegreerd.

Volgens de inwoners van de gemeente hebben verzoekers zich de Belgische samenlevingsnormen volledig eigen gemaakt en is het gezin van verzoekers op alle terreinen van het maatschappelijk leven georiënteerd op de Belgische samenleving.

Volgens de inwoners van de gemeente is de toestand van het gezin van verzoekers van die aard dat de gemeenschap de verwijdering uit België van het gezin van verzoekers als totaal inhumain zal beschouwen.

Voor de gemeenschap in L. en de schoolgemeenschap is een machtiging tot verblijf in België voor verzoekers een rationele en aanvaardbare oplossing, precies gelet op de lange verblijfsduur van verzoekers in België, hun duurzame sociale bindingen met Belgen en de Belgische samenleving en het bestaan van humanitaire redenen.

Verzoekers hopen dat zij deze kans van Uw diensten zullen mogen krijgen.

Zij hopen om op een normale manier te mogen deel uitmaken van de samenleving; dat zij eindelijk ook iets zullen mogen teruggeven aan de samenleving, o.a. in de vorm van het betalen van belastingen en sociale bijdragen."

De door verzoekers gepleegde 'fraude' is geenszins actueel relevant en staat in geen geval in evenredigheid van met tientallen positieve elementen in de aanvraag van verzoekers.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Gelet op de door verzoekers uitgewerkte argumenten in hun verzoekschrift dd. 21 oktober 2010 en navolgende schrijvens dd. 13 januari 2011 en 7 maart 2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet-gegrondheid dd. 4 april 2011 te worden vernietigd."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers hebben getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit en nationaliteit op te geven tijdens hun eerste en tweede asielaanvraag. De aangehaalde elementen van integratie vormen op zich geen grond voor regularisatie. Het schoollopen van hun kinderen in België, de tewerkstelling van de ouders, de beweerde onmogelijkheid om terug te keren naar Armenië, de duur van

hun verblijf en de duur van de asielprocedure vormen geen grond voor regularisatie omwille van de gepleegde fraude.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het wordt niet betwist dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op 21 oktober 2010, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoekers betogen dat zij in aanmerking komen voor regularisatie op grond van criterium 1.2 van de *“instructies van 19 juli 2009”*. Zij benadrukken dat de fraude - die zij overigens niet betwisten - niet de oorzaak was van de lange duur van hun asielprocedure. Zij menen dat de bestreden beslissing ook een schending inhoudt van de bepalingen zoals uiteengezet in het *“vademecum”* van de instructie van 19 juli 2009. Zij stellen dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor een regularisatie op grond van criterium 1.2 op basis van de duur van de eerste asielprocedure inclusief de duur van de procedure bij de Raad van State. Nergens wordt in de beslissing aangetoond dat de eerste asielprocedure langer heeft geduurd door hun misleidend gedrag. *“Uit de lezing van de motivering in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het misleidend gedrag van verzoekers ook de oorzaak zou geweest zijn van de lange duur van de annulatieprocedure bij de Raad van State.”* Hun misleidend gedrag lag bijgevolg helemaal niet aan de basis van de lange duur van de annulatieprocedure bij de Raad van State.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van verzoekers inzake de schending van het materiële motiveringsbeginsel- en zorgvuldigheidsbeginsel, dat een strikte toepassing van het criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 en het *“vademecum”* vooropstelt, niet dienstig is.

Het motief in de bestreden beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich op een lange asielprocedure.

Hoewel betrokkenen hun eerste asielprocedure indienden op 29.12.2004 en er op 22.03.2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen, hen betekend op 24.03.2005, en hoewel de beroepsprocedure bij de Raad van State tegen voornoemde beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen pas werd afgesloten op 27.04.2009, kunnen betrokkenen niet in aanmerking komen voor regularisatie. Hoewel de duur van de asielprocedure met inbegrip van de beroepsprocedure voor de Raad van State vier jaar en iets minder dan vier maanden bedroeg, worden betrokkenen uitgesloten van regularisatie omwille van bovenstaande gepleegde fraude.”

volstaat nu verzoekers niet betwisten dat zij een valse identiteit en nationaliteit hebben opgegeven en dit jarenlang hebben volgehouden. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande het misleiden van de Belgische autoriteiten door het onrechtmatig voorhouden van de Iraakse nationaliteit, te betrekken bij het door verzoekers aangehaalde argument van de ‘lange asielprocedure’. Waar verzoekers het niet eens zijn dat verweerder op grond van de door hen gepleegde fraude hen geen verblijfsmachtiging toekent, volstaat dit niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te komen, te meer nu zij de gepleegde fraude geenszins betwisten, laat staan weerleggen. De gemachtigde is aldus op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin kunnen verzoekers dienstig voorhouden dat verweerder diende te motiveren waarom de door hen gepleegde fraude oorzaak zou zijn geweest van de lange duur van de annulatieprocedure. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat volgens verweerder de lange

duur van de asielprocedure of annulatieprocedure voor de Raad van State het gevolg zou zijn van de voorgehouden valse nationaliteit. Uit een eenvoudige lezing blijkt integendeel dat verweerder 'erkent' dat de eerste asielprocedure vier jaar en iets minder dan vier maanden heeft geduurd en dat verzoekers in aanmerking konden komen om een verblijfsmachtiging te bekomen op grond van de 'lange asielprocedure'. Evenwel oordeelt verweerder op grond van zijn discretionaire bevoegdheid en op kennelijk redelijke wijze dat hen de gunstmaatregel van een verblijfsmachtiging *in casu* niet kan worden toegekend omwille van de gepleegde fraude.

Verzoekers menen dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden door geen rekening te houden met hun ononderbroken verblijf in België sedert december 2004, het feit dat de kinderen jarenlang schoollopen in België en hun bijzonder verregaande integratie, hetgeen blijkt uit de krantenartikelen en de petitie van meer dan 1500 handtekeningen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd:

"Het feit dat betrokkenen in december 2004 naar België zijn gekomen en op 29.12.2004 in België asiel hebben aangevraagd en zij tot op heden zonder enige onderbreking in België zouden zijn gebleven; betrokkenen werkbereid zijn en zij zeer graag hun verantwoordelijkheid willen opnemen en wensen niet afhankelijk te zijn van het OCMW en van de overheid en in hun eigen onderhoud willen voorzien, wat wordt gestaafd met twee arbeidsovereenkomsten dd. 21.09.2009 op naam van M., N. en op naam van M., H. en met getuigenverklaringen ten aanzien van Mevrouw K. betreffende haar tewerkstelling in de keuken van het OCMW en met een concrete werkaanbieding voor betrokkenen vanwege Mevr. G., R.; betrokkenen zich tijdens hun verblijf in België in verre mate wisten te integreren in het land waarvoor zij alles in het werk zouden hebben gesteld en zij op duurzame wijze verregaand lokaal veranderd zouden zijn in de Belgische samenleving; zij hun tijd in België goed benut zouden hebben en zij verregaande inspanningen zouden hebben geleverd om zich te integreren en om de taal aan te leren en dat de uitstekende kennis van de Nederlandse taal waardering zou verdienen, wat door Mevrouw K. wordt gestaafd met deelcertificaten dd. 15.05.2009 en dd. 20.11.2006, met een rapport van het schooljaar 2008-2009, met een attest van de coördinator van het centrum basiseducatie en met een verklaring van een educatief medewerker en met de resultaten van de eindtoets dd. 13.02.2008 en wat door Meneer K. wordt gestaafd met een attest van de coördinator van het centrum basiseducatie; verzoekers vele contacten genieten en een ruime vriendenkring zouden hebben, zij bij talrijke mensen gekend zijn als positief ingestelde en sociale medemensen die een kans verdienen om hun toekomst in België verder uit te bouwen, diverse personen van Belgische afkomst en nationaliteit formeel kunnen bevestigen dat verzoekers volledig georiënteerd zijn op de Belgische samenleving en dat zij zich volledig hebben aangepast aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak, betrokkenen volgens al deze mensen personen zijn waarop je kan rekenen en zij mensen met een zeer goede ingesteldheid zijn, dat het gezin alomt gerespecteerd wordt en een lovenswaardig voorbeeld is van een uitstekende integratie in deze samenleving en dat zij zeer correct zijn en aangenaam in omgang zowel met kennissen, schoolvrienden, burens en dergelijke meer en alle leden van het gezin getuigen van een voorbeeldige inzet van integratie en emancipatie in deze maatschappij en dat volgens de inwoners van de gemeente en de leerlingen van de school het gezin van betrokkenen perfect geïntegreerd zou zijn en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen volledig eigen zouden hebben gemaakt en verzoekers dit staven met schriftelijke getuigenverklaringen en met een handtekeningenlijst van leerlingen van de school van H. en N. en betrokkenen attesten van het OCMW M. dd. 26.02.2008 en dd. 08.04.2009 en krantenknipsels voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, kan dit op zich geen grond voor regularisatie vormen."

en

"Het feit dat hun beide kinderen sedert december 2004 tot op heden regelmatig naar school zouden gaan, wat wordt gestaafd met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Waar verzoekers aldus stellen dat er geen rekening werd gehouden met hun ononderbroken verblijf in België sedert december 2004, het feit dat de kinderen jarenlang schoollopen in België en hun bijzonder verregaande integratie en bijkomende stukken, mist hun grief feitelijke grondslag.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers menen dat de door hen gepleegde fraude “*geenszins actueel relevant*” is en geenszins “*evenredig is met de tientallen positieve elementen*” in hun aanvraag. Er dient benadrukt te worden dat het redelijkheidsbeginsel uitgaat van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. *In casu* wordt door verzoekers niet betwist dat zij bij hun binnenkomst en tijdens de asielprocedure een valse identiteit en nationaliteit hebben opgegeven en pas bij hun medische aanvraag op 20 oktober 2010 hun werkelijke Armeense identiteit hebben bekendgemaakt. Verweerder oordeelt aldus op basis van de door hem gedane vaststelling van bedrieglijk handelen van verzoekers dat hen de verblijfsmachtiging niet kan worden toegestaan op grond van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’. Er zijn in het dossier geen gegevens voorhanden die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Verzoekers maken met hun betoog waarbij zij de door hen gepleegde fraude overigens niet betwisten, geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN